

Blind Guardian

Recenze – Tour deníček aneb střízliví v Japonsku (tour 1998)

Když krefeldští bombastičtí metalisté Blind Guardian jsou na turné po zemi vycházejícího slunce, Hesenský císař (značka piva) není nikdy daleko. Žel stejně tak bylo i při třetí návštěvě u našich japonských kolegů zabráněno alkoholu. Zůstalo tedy více času pro místní zchudlou šlechtu a výtápěný záchod.

Příjezd

Hláška dne (bezpečnostní služba na letišti): "Můžete jet přeci vlakem!". Na to Hesenský císař: "Do Japonska?". Služba: "Tak můžete lodí!" (poznámka: při důkladných kontrolách byste si měli nechat svoje narážky od cesty). Japonci platí vlastně jinak za docela zdvořilé lidičky, avšak šéf turné Henry a najmutý basák Oli, záhy během večere zaslechli z řady sedadel před sebou napomenutí: "Nemluvte tak nahlas", a to dost stroze. Kromě této události během letu do 10.000 km vzdáleného Tokya se už nic za povšimnutí hodného nestalo. Po příletu jsme byli týpkly Spikem a Kenjim z renomované poradatelské firmy Udo Artist přijati a třemi dodávkami odvezeni do 60 km vzdáleného města. Vzduch deštěm smáčeným ulicím trvala cesta do hotelu Rapongi Prince "jen" dobrou hodinku. Doprava v tomto čase se na místní poměry v Tokyu dá považovat jaksí za úkon na hranici možností. Na třetí odpoledne je v tomto obřím postelovém hradu, v němž následujících pět dnů bude spolek pod přezdívkou banda Henryho Klaereho přebývat, přichystaná velká předváděcí sešlost, na níž vedle bubeníka Thomena a bedňáků mluví a dělá si zápisky na dvanácti rodilých účastníků, vesměs s nervy drásajícími mobily, které se v Japonsku těší ještě větší oblibě jak v Evropě. Zbytek celé turné družiny, včetně Hansiho manželky Andrei a také tří fanatických fanoušků, kterými jsou Keiko, Tomomi (jenž docela dobře uměl německy) a Akiko, se vydávají k obědu. Jídlo nám bylo naservírováno ve 13. patře tohoto vysokého domu. Řeč je o jedné japonské restauraci, a tak i my si zde musíme u vchodu odložit obuv, což mi vhání vrásky do čela. Ale, díky bohu, vyjimečně mám shodný pár ponožek, který se k sobě hodí a právě nesmrdí jak ručně vyráběný přežralý sýr, tak jako ty, které rádi baští mí kolegové z Rock Hardu. A tak si zase jednou odepírám domácí pokrm a nechávám si ordinovat něco od Shina, chlápka od vydavatelské společnosti JVC, který je zde zodpovědný za zájmy Blind Guardian. Naprostým protikladem je basák od Sieges Even, Oliver Holzwarth ("Tak jemné maso, to je šílené"), jenž se za normálních okolností ve svém domovském městě v Mnichově poslední týden živil chlebem a vodou, a přitom byl fixovaný na brouka ve své hlavě, jak hrát na basu. A tak i ostatní na téhle výpravě si dost nacpali žaludky. A protože se mezitím Hansi i Thomen zřekli alkoholu a zástupce rytmiky Magnus si nalévá jen na přestupný rok, teklo ve dvoulitrových korbelech jen čepované pivo. Po jídle se naše cesty rozdělily. A tak klávesák Andy Kück, který díky tomu, že se držel zpět, byl každým přívětivě respektován, a má maličkost unavená díky sedmihodinovému časovému posunu, jsme zaplatili a šli, zatímco zbytek manšaftu končil až po pár hodinách.

Volný den

Hláška dne: "Korn? Znáš akorát tak jablečný popkorn!" (poznámka: Oliver Holzwarth není v hudbě asi nijak moc zbláhý). Zatímco páni muzikanti včas museli z postelí, aby zodpovídali otázky tisku, mohl jsem si naproti tomu já schrupnout až do časného odpoledne. Žel déšť se mezitím spustil tou měrou, že plánované fotosession s Blind Guardian vzalo za své. Přesto, stejně jako už předchozí den, bylo teplo 25 C, jelikož Tokyo leží takřka na stejném geografickém stupni jako Sevilla. To vše by bylo vpořádku, jen kdyby přitom nebylo takové dusno. K tomu si přičtete stálý smogový opar atakující průdušky, a tak jsou všichni účastníci šťastní, že mají volný den pro aklimatizaci. Úsměv ten den vyvolala částečná Hansiho pomatenost, když jeho čelní srážka s automatickými hotelovými dveřmi při průchodu skončila jen boulí na čele a menšími průpovídkami. Nic zvláštního se ten den už nepřihodilo, pokud v to nepočítáte, že kapela v pozdním odpoledni společně s Keikem a spol promarnila hromádku jenů v jednom místním herním sále a večer se nechala zvábit nabídkou "Šťastná hodinka" (tedy nabídkou piva jen za 300 jenů, což odpovídá našim čtyřem Markám) v baru Gas Panic, to je taková dvoupatrová diskotéka uprostřed čtvrti Rappongi, což náležitě využila.

Tokyo (Liquid Room)

Hláška dne: "Na mne není nic výrazného, nic na mne nevyniká, nic k vidění!" (poznámka: nápadník co utrácí peníze a nemá štěstí na holky). Následující dopoledne se prvně důkladně seznamujeme s místní vylekanou byrokracií, když měníme v jedné bance tři cestovní šeky. Nejenom to, že tak jednoduchá událost si vyžádala dvacet minut, ale taková výměna musela proběhnout na třech připravených stanovištích, které byly spojeny s vyplňováním hromady papírů. Na téma, že Japonci jsou Němci Asie, zdá se, že něco přeci jenom bude. Následující nákup pětadvaceti poštovních známek zabral dobrých deset minut, neboť nosatý chlápek na recepci mluvil anglicky asi tak, jako kdybych se já snažil o hebrejštinu. Kolem půl druhé nás Van doprovází do hracího sálu Liquid Room, který se nachází v části města zvané Shinjuku, a to v sedmém poschodí osmipatrové budovy. Tady už bedňáci hodinu řádí. Konečně v 18 hodin by vše mělo začít. Žel v předprodeji se na první ze dvou vystoupení prodalo jen 700 vstusupenek za cenu dobrých 80 DM!, což Guardians trochu ranilo u srdce, neboť s tím souvisí i tentokrát realizovaná menší produkce, než ta která byla během dvou posledních turné. Objevivší se šéf s prořídilými vlasy, který k všeobecnému rozveselení připomínal vizáží jednoho místního hledaného masového vraha, toto komentoval ironicky: "produkce je zrušena". Vzdor tomu dokázali Blind Guardian v Japonsku prodat zřetelných 50.000 nosičů alba Nightfall in Middle-Earth, což je dost velký náklad dřeva, když člověk pomyslí, že japonské hospodářství prochází jednou velkou a těžkou recesí a konkurence tu není jen tak ledajaká a nespí. To platí stejně tak o Slayer, Maiden, Anthrax, Megadeth, Stratovarius, Angra, Praying Mantis a HammerFall s celou armádou kapel, který tu jsou ve stejnou dobu na turné, a ti všichni chtějí přirozeně na svou stranu z místní metalové kuchyně ukrojit co nejvíc. Ačkoli se zvuková zkouška na pódiu neobešla bez problémů, byli nedočkaví fandové přeci jen do sálu záhy vpuštěni. Předtím však byli nuceni v jedné z mnoha šaten ve foyer odložit všechny své osobní bezcené krámy, kde byli zároveň konfrontováni se stanovištěm merchandise. Venku už zbývá jen pár chlápků... Zde v Japonsku je zvykem vystupovat bez předkapely, takže v 19 hodin se do uší skrzeva PA aparát začala valit předehra War Of Wrath přivádějící Blind Guardian na pódium s Into The Storm a pedál plynu byl sešlápnut na podlahu. V následujícím čase bylo 699 platících počastováno překvapivým výběrem skladeb z posledních čtyř alb. Vedle evergrýnů jako Valhalla (jediná opravdová oldies), Mordred's Song, Welcome To Dying, Traveler In Time, Imaginations From The Other Side, The Bard's

Song a And The Story Ends zazněly ještě Black Chamber, Theatre Of Pain, Blood Tears, Bright Eyes, A Past And Future Secret a ke spolupřevování takřka osudově předurčená Time Stands Still, tedy vesměs štychy, které německé turné neobsahovalo. Vzdor tomu všechno přirozeně hladce neprobíhá: tak třeba právě výjimečný zpěvák Hansi se svým stojanem (přirozeně myslíme mikrofon) a jeho problémy s japonskými prohlášeními. Kromě toho Marcus ještě před show obdržel jako dárek kopii Les Paul od ESP v ceně 5.000 DM, ale basák Oli od Sieges Even nebyl též, co se týče zvuku, zase kdovíjak spokojen. I když klimaticke tady byla funkční, k tomu všemu to tady smrdělo tak pronikavě potem, že jsem si vzpomněl na notoricky nesprchovaného Olivera Voltaxe. S halasně vyvolávaným hit-songem Mirror Mirror padly dvě tučné hodiny a šest minut. I tak ale zůstali Hansi, André, Magnus a Thomen vzdor zmíněným nedostatkům v průběhu vystoupení ne nepotěšeni, aby nakonec po akci ještě v zákulisí absolvovali kratičké pozastavení s vítězi soutěže "setkat se & pozdravit se", kterou vypsali místní metalový časopis Burnn!. Potom se šlo přímo do jedné korejské restaurace, kde nás vítal organizátor turné, osmašedesátiletý Mr.Udo, který nás překvapil plným stolem dobrot, jichž jsme se ale v přítomnosti Spikeho a Kenjiho museli vzdát. V Hard Rock Café, kde zněla jedna pozérská americká kapela jménem Harem Scarem a kde viseli na stěnách rockové hvězdy Hanneman, King a Bostaph a proto pak v Gas Panic nechali někteří z nás doznít noc v radovánkách.

Tokyo (Liquid Room II.)

Hláška dne: "A věčně zdravící horský svišť" (pódiový manažer Länglich si vzpomíná na příběh klasika filmového plátna). Také druhý hrací den neproběhla zvuková zkouška bez třenic, což zvláště cloumalo s Hansim, neboť mu zbývalo na přípravu jen pár minut, aby si ozkoušel svůj zvuk. Důvod: vchod se dnes otvírá už v 16 hodin. S takovými problémy bojoval i kolega Holzwarth, jehož ničila X-tá porce sushi. Také kytarový roadie Stefan Effenberg vstřebával poněkud tíže včerejší pokrm karaoke. Před halou zkouší ještě mezitím pár fanoušků sehnat vstupenky na černém trhu, neboť vystoupení s 1.200 návštěvníky je již pár dnů beze zbytku vyprodáno. Podle toho také byla super i nálada. Ačkoli Blind Guardian vyřadili ze setlistu včera nejhůře publikem přijaté Theatre of Pain a A Past And Future Secret, i tak stála šestice na pódiu dobré dvě hodinky a nedala na sobě nic znát i přes atakující zápach potu. Stanoviště s propagačními předměty bylo proti včerejšku pod neustálou palbou. Zatímco se velká většina doprovodu kapely o něco později bavila v hard rock Café a Gas Panic, kapela se k smrti nudila na firemním občerstvení, které připravila firma JVC. Zvláště sólový kytarista André byl touto lechtivou atmosférou tak vyřízen, že se záhy po večeri poroučel. Někdy to není výhoda, že jste muzikant...

Yokohama (Bay Hall)

Při normálním dopravním stavu bychom potřebovali na přesun do nedaleko ležícího přístavního města Yokohama alespoň půldruhé hodiny, ale dnes je sobota, a tak jsme to vzládli za třicet minut. Přesně tak, zbylo mi ještě trochu času, takže partička ve složení: manželský pár Kürschovi, klávesák Kück a pár bedňáků si mohla na terase restaurace Bay Hall dát malý drink. Přitom jsme byli obslouženi jedním veselým thaiským číšníkem, který na účet Blind Guardian pro Hansiho a Andreu zařídil španělskou kytarovou kapelu a ostrou polévku. Jak se přihodilo již včera, vchod na akci se otevřel již v 16 hodin, což si osobně беру jako podnět. Důvod je ten, že kdysi první hrdinná japonská hlava dostala ten nápad na kousky rozřezat svou tchýni a její část vzít sebou na vystoupení, kde ji zanechala v úschovně. Mezitím Shin od JVC chválí ve foyer poslední album Nightfall a zpětně vydaná v re-edici alba Blind Guardian. Ten kdo si toho povšiml, mohl si koupit poslední CD na akci přímo s

podepsaným obalem od všech hudebníků navíc grátis. Také způsob, jak pozvednout upadající japonské hospodářství. Na 700 fandů tak žralo kapelu, že ta se tak jako předešlého dne jala zařadit navíc remake klasiku od Beach Boys v podobě Surfin' USA coby přídavek a místo Black Chamber a Lord of the Rings přišla s A Past And Future Secret. Přitom smažila posluchače svou hlasitostí. Modrooký zvukař Harry von Harscher, podle Henryho utlačovaný šlechtic, má zdá se pravidlo, na závěr vše napálit nadoraz. Noční kolébání přinesla celá jedna noční série zemětřesení během spánku. Jisté potěšení z toho měl seismolog Thomen, který na posledním výjezdu do Asie svým stálým prohlášením: "Dnešní noci se země zachvěla", omlouval své neustálé převrhávání hrnku.

Nagoya (Club Quattro)

Hláška dne: "Hledám způsob, jak stabilizovat japonský trh" (André, poté, co u Tower Records utratil přes 400 DM za CD's). Patrně byly otřesy tak citelné, že frontman Hansi spadl z postele. V každém případě se nám tento sympaťák prezentoval s úšklebkem na tváři a s čerstvým šrámem na čele. Ale snad stály Mr.Kürschovi v cestě jen zase nějaké dveře, kdo ví? Shinkansen (vysokorychlostní vlak) nás zase jednou přenesl na protilehlou stranu ostrova, do západně položené Nagoye, do předposledního místa turné. Na cestě tam jsem byl překvapen tím, že i tady může člověk provozovat své obchody třeba v západním či japonském stylu. Ve třetím největším městě ostrovní říše hraje kapela opět v klubu Quattro, jež se nachází v osmém patře jednoho nákupního střediska. Tady před zvukovou zkouškou zbývá ještě trocha času, takže můžeme navštívit také o dvě patra níže ležící prodejnu CD Tower Records, kde zvláště na bonusy obdařená a právě spatřená CD od Kiss jdou pěkně na odbyt (kupodivu nestojí více jak v Německu). Vůbec ceny jsou v podstatě na základě velmi nízkého kurzu jenu vše jiné, jak vysoké. Mnoho věcí (baterie, filmy, poštovné, cigarety, menu u McDoof, cestování vlakem nebo také šálek kafe), to vše je o dost levnější, než unás! V malém, ale hezkém klubu zabírá v 19 hodin opět svůj post, zatímco v hledišti koncipovaném pro 500 osob jsou naplněny jen dvě třetiny s 361 hlavobijci. Starý dobrý Thomen stále pokřikuje "já jsem tady nejdůležitější" a dává tak najevo svou nespokojenost s Oliho bublající basou a proto odsouvá pryč bezohledně jeho combo. Pak se Blind Guardian opět potí dvě hodiny, které obsahují zase Surfin' USA, což hlavobijce rozvášňuje tak, že je potřeba přední bedny aparátu svázat k sobě lanem a pódium uprostřed pokryté kobercem opět vyčistit. Hloupé bylo po obligátním setkání s fanoušky "Meet & Greet", že jeden z vítězů drasil v obleku s kravatou a místo oznamené pizzy se podávala domorodá strava. Mezitím si ochutnávač Küick špiní čumák od čerstvé ryby, nudlové polévky a sójové omáčky, v níž smáčel rýži. Naštěstí na zítra nám Henry slíbil konečně západní jídlo.

Osaka (IMP Hall)

Vzdor nepatrné tektonické aktivitě, v Japonsku se země hýbe prakticky stále, se do nového dne probouzí pár přátel, především moje maličkost, a zdají se být dostatečně fit. Časový rozdíl a s ním probíhající spánkový deficit, pocítujeme jeeště v kloubech. I tak má Thomen už lepší náladu, než kolega Oli Holzwarth se svým "I don't speak Japanese" do ranního telefonátu, v němž napodoboval cvrlikající a pipkající Japonku, ovšem znamenitě. Do Osaky nás Shinkansen transportoval během jedné hodinky a teplota zde vystoupala na letních 29 stupňů Celsia. Ubytovali jsme se v jednom gigantičtějším 36 patrovém věžáku Nankai South Tower, jenž poskytoval dechberoucí pohled na druhé největší město Japonska. Okolo už pobíhá hromada netrpělivých fandů. Dobrých tisících vstupenek prodaných v předprodeji předznamenalo radostný večer. Čas vystoupení je poprvé v půl sedmé, což jsme se nenadáli. K tomu všemu prostorná a bez židlí IMP hala, která je z bezpečnostních důvodů kapacitně

povolena jen pro 1.200 fanoušků. Po chvíli nám zcela bere hlas atraktivní hlasatelka, která svým erotickým hlasem (srdeční kolaps je po ruce) ohlašuje vystoupení a zanechává nejenom naše srdce bít dosti zvýšeně. Také u pana Holzwartha si puls odpočinul trochu později, neboť během show zaslechl některá děvčata vřískat svoje jméno. Naproti tomu Hansi dnes není zcela fit a uprostřed své zahřívací fáze je překvapen zprávou, že musí v několika minutách na pódium, což ale zcela profesionálně zvládá a následující dvě hodiny má úspěch. Proto po posledním "Meet & Greet" setkání již toto nehodlá Mr.Kürsch opakovat, neboť z chutných večerí na něho a jeho paní zbývají vždy jen drobky. Avšak později při oficiální párty po vystoupení, která se odehrává v jedné superšpičkové hospodě jménem Rock Rock, je vše již v plné míře vpořádku. I tak ale čeká v těsné a malé provozovně na Blind Guardian půl stovky fanoušků. K mému zármutku rovněž přítomní Pitschifter, kteří byli vysláni na tato místa britským industriálním průmyslem, odcházejí do novin a tak nám nezbývá, než ochutnávat vhodné pivo značky Kirin do časných ranních hodin v místech, kde před námi byli již Anthrax, Heathen, Riot, Kiss a...a...a).

Day-Off II. (volný den)

Hláška dne: "Ryba je dobrá, neboť na modro vypadá jak po válce s plnicím perem" (sám a jediný Thomen Stauch). Dnes je takřikajíc dospívání a prohlídku císařského města Kyoto odkládáme až na zítřejší ráno, což mi dává dostatek času pohrávat si s vysoce technicky zdatnou klimatizací. Inspiraci dostávám od dobráka Henryho, který si zničil plamenem hromádku knih, neboť teplotu regulátoru nastavil na nejevyšší. Můj původní plán, udělat si páreček volských ok, však po zralé úvaze ponechávám stranou (stejně mi chybí odpovídající přísady). V pozdním odpoledni mne navštívil kdysi pokrývač Thomen, ve volném čase jinak komik, který pěkně začudil a rozesmál opět můj hotelový pokoj svými vtipy a klopil přitom jeden šálek japonského kafe za druhým do svého hrdla. Od 17 do 19 hodiny tu máme opět Happy Hour. Předtím ale, než jsme mohli spatřit Mühlmanovy oblíbence z Ostrovů, museli jsme si u vchodu vyřídit nějaké formality, které ovšem zabraly o trochu času méně, než jsme se obávali, a o to více jsme si užili kompletního show Britů. Neslýchané poznání: také mezi Japonci najdete nespočet skokanů z pódia. Na pozdní večer Keiko, Tomomi a Akiko zorganizovali Karaoke party pro Hartmuta, technika od bubnů, který na světlo tohoto světa přišel před 31 lety. Žel, tahle v náladě probíhající párty, se záhy zvrhla na velké pódiové separé (včetně pití, které nestálo jen 30 DM a na němž se podíleli oba svatoušci André i Oli). V to nejlepší se protáhly další čtyři hodiny oslavy Keikova právě narodivšího se potomka, při nichž nejmenovaný umělec drásal hlasivky v pozměněných verzích Crazy Train, Paradise City a Dshingis Khan, čímž je na kost zostudil.

Day-Off III. (volný den)

Zatímco manželský pár Kürschových, Magnus a Andy Kück oznámili, že jedou do Kyoto, potí se pár dalších členů kapely raději v jakýchsi japonských lázních a dostává špínu ze svých pórů a každý zde odhaluje svá tetování. Poté se s Thomenem potuluji u našeho oblíbeného rychlého občerstvení na ulici Osacká, v níž se nachází jak se zdá více prodejen s elektronikou jak v celém Německu. V jednom obchodě oba zbývající členové procházky nakupují trocha nádobí, zatímco na mne jsou vyhlídnutá kimona moc drahá. V podvečer už zase míříme na Happy Hour do Hard Rock Café, kam o něco později tlačí i turisté, takže večer jsme nechali plynout u jedné sklenky. Nakonec rozdával štěstí pan Holzwarth, neboť při zmateném účtování si místní číšník ponechal na sedmdesát drobných. Opakem byl Henry, který kvůli bezcenným jenům (v přepočtu asi 13 feniků) rozměnil další tisícovku, což mu vzteky vehnalo rudou barvu do tváří.

Cesta zpět

Věnujíc člověk důvěrné vyznání kolegovi Kupferovi, sezobal by ten všechnu krmí. Sami znáte jak to vypadá při návratu. Unavené hromádky obklopené batožinami zabírající plochu fotbalového hřiště se objevují na hotelové recepci. Notoricky pozdě přicházející André se výjimečně jednou dostavuje včas a můžeme začít bojovat se zatačkami. I tak trvá přesun zvezadel na letiště Kansai dobrou hodinu. A protože se pohyblivý pás na letišti posouval správným směrem, naše zavazadla byla rozdělena do čtyř míst: Düsseldorf, Frankfurt, Hamburg a München. Aspoň, že jsme nemuseli s těmi narvanými kufry k letištní pokladně. Zpáteční let domů přes Londýn trval tak dlouho, jako když donekonečna přežvykujete vyvětralou žvýkačku. Vzдор tomu legrace byla i během tohoto letu.

Domo arigato a sayonara, chlapci!

Redaktor: Buffo (časopis Rock Hard, ?/1998, překlad Milan Škoda)